

казвамъ. Азъ питамъ за господжъ Лъвичъ.

— Чухъ азъ това най добръ.

— Е, та казвашъ . . . но туй не може да бѣде.

— Бѣ де и прѣбѣде, господине.

— Ами като трѣгнѣ не остави ли нищо за мене ? я писмо я !

— Нищо не е оставила.

Подигравката бѣше наистинѣ голѣма и той паднѣ като грѣмнѣтъ на земѣтъ.

IV

Слугытъ на гостилницѣтъ, го прѣнесохъ въ еднѣ стаѣ, тѣй както бѣше прирѣлъ. И като дойде на себе си сутринтъ, всуе обходи цѣлый градъ, да пыта кого срѣшне, кого види за графинѣтъ ; но не можѣ да научи нищо за неѣ. Страданіето, което го обзе, не бѣше нито скърбъ, нито жалость или отчаяніе, но бѣше усърнало смайваніе, исчезваніе на животъ, сгрѣмоляваніе ; и като минуваше, като гламавъ прѣзъ улицытъ на града, думаше си не прѣстапно : „Но това не може да бѣде.“

А то бѣ было и прѣбыло.

На третійтъ день, като ся вращаше отъ пощѣтъ, дѣто ся надѣше че ще да